

Neděle 1.4.2007 – Sbor Církve bratrské v Praze 3

(6. postní neděle Palmarum)

*Text: „Když vešel do chrámu, začal vyhánět prodavače a kupující v nádvoří, zpřevracel stoly směnárníků a stánky prodavačů holubů; nedovoľoval ani to, aby někdo procházel nádvořím s nádobou. A učil je: **“Což není psáno: Můj dům bude zván domem modlitby pro všechny národy?”** Vy však jste z něho udělali doupe lupičů.“* (Mk 11,15-17)

Kdo sledujete fotbal a fandíte našim, tak jste možná poslední týden trochu smutnější. Naši hráli katastrofálně proti Německu a zaslouženě prohráli 1:2. Pak sice vyhráli 1:0 s Kyprem, ale žádná sláva to nebyla. Mezitím si ještě stačili utrhnout „ostudu“. Vyšlo najevo, že ze soboty na neděli po prohře s Německem oslavovali jedny narozeniny, přetáhli večerku a porušili „disciplínu“. V tisku se psalo o skandálu, o ostudě, o tom, že „šokovaný trenér zvažoval odchod“. Jistě že to není žádná katastrofa. Jenže fanoušci čekali něco jiného. Možná je nejvíc zklamalo to, že zjistili, že ti *naši hoši* svou reprezentaci až tak smrtelně vážně neberou.

1. Ježíš v jeruzalémském chrámě

Když krátce před velikonoce přijel Ježíš do Jeruzaléma, jde se podívat také do chrámu. Cestou do chrámu, na vnějším chrámovém nádvoří se najednou začíná chovat zvláštním způsobem: vyhání obchodníky se zvířaty, převrací stoly směnárníků a stánky těch, kdo tam prodávali holuby. Co bylo na tom špatného? Obchodníci prodávali poutníkům obětní zvířata, směnárníci vyměňovali lidem jejich římské, řecké, syrské, egyptské či fénické peníze za speciální chrámovou měnu, kterou židé platili roční chrámovou daň. Většina lidí měla na své obchody povolení, měli koncesi na své podnikání. Proč se to Pánu Ježíši nelíbí?

Jednak proto, že se obchodníci přestěhovali ze svého původního místa na Olivové hoře před chrámovými hradbami do bezprostřední blízkosti svatyně. Dalším důvodem Ježíšova hněvu byly přemrštěné ceny. Na to naráží asi tím pojmenováním „doupe lupičů“. Lidé jsou docela sprostě okrádání. A o tom nejdůležitějším mluví Boží Syn ve svém prorockém kázání. „*Což není psáno: Můj dům bude zván domem modlitby pro všechny národy?*“ Z Iz 56,7 Ježíš připomíná posluchačům Boží vůli a plán. Podle ní je chrám místem, kde se Bůh rozhodl zvláštním způsobem setkávat se svým lidem. Zde bude přebývat Jeho sláva, zde půjde o Jeho čest. Chrám se svou bohoslužbou má být místem, odkud bude vycházet na Izrael a ostatní národy Boží požehnání. Proto se všechno, co se zde děje, má díť k oslavě Božího jména. Ježíš přichází ukázat Izraeli, že tomu tak není, že se to v Boží církvi nějak „pokazilo“ a že se to Bohu nelíbí. Jemu ovšem pořád záleží na Jeho díle, na Jeho církvi, proto v Ježíšově kázání volá Izrael k pokání, k obnově a k novému začátku.

2. Boží pohled do zákulisí/„pod pokličku“

Když se to pokazí v reprezentačním družstvu, je to směla, ale žádné velké neštěstí to není. Jde „jen“ o peníze a o zábavu.- Když se ukázalo, že v blízkosti chrámu „*kvitou obchody*“ a že jeruzalémská církev není to, co si Bůh přál, je to vážnější. Zde už jde o víc, o opravdovost víry, o duchovní život a především o Boží čest. Když vychází najevo o kněžích nebo farářích, že za minulého režimu byli tajnými spolupracovníky StB, je to smutné. Když to nedokážou přiznat, je to trapné a ostudné. Ovšem to není určitě zdaleka všechno, kde křesťané kdy selhali a selhávají. Když se každý za sebe postavíme před Boží tvář, uvidíme, že nejsme bez viny, že máme co vyznávat a dávat do pořádku. Nebudeme dnes řešit selhání vlastní ani „*průšvihy*“ jiných, o kterých něco víme.

Podíváme se na to, jak jsme na tom jako sbor s našim posláním, a pokusíme si říct, které věci se Ježíši Kristu v tom našem životě pravděpodobně nelíbí. Jsme takovým *domem modlitby*? Když se díváme na náš sborový život a srovnáváme ho s velkým posláním našeho Pána, musíme poctivě přiznat, že jsme zaměřeni hodně na sebe. Občas si připomínáme, jak vypadá Kristova církev podle Nového zákona, že je zde pro druhé, že nese evangelium, že je misijním střediskem, ze kterého vycházejí lidé do „světa“. Ale jinak jsme soustředěni na svůj sborový

program, snažíme se zajistit bohoslužby a další setkávání tak, abychom se „cítili“ mezi sebou dobře a abychom byli spokojeni. Naše soběstřednost se ovšem různým způsobem projevuje.

3. Projevy soběstřednosti

a) Omezené vidění

Základním nedostatkem je v naší situaci fakt, že nevidíme Ježíšovo „velké poslání“ jako hlavní úkol pro sebe a svůj sbor a neslyšíme v tom Boží zaslíbení. Pán nás posílá se slovem evangelia za lidmi a On chce v životech dalších lidí jednat. Protože je mnoho těch, kteří ještě Kristu nepatří, nebudeme s tímto úkolem nikdy hotovi. Je to stále úkol č. 1 a tomu musíme podřídit všechno ostatní! My ovšem vidíme hlavně sebe, své potřeby.

Chceme žít a přežít a nechceme, aby to moc „bolelo“. To není dobře!

b) Pocit skupinové nadřazenosti

Žižkovský sbor Církve bratrské patří mezi známé, zasloužilé a vážené sbory. Být členem takového sboru je čest a výsada. Vděčně vzpomínáme na minulost, duchovní tradice a postavy zakladatelů a otců. Ale ruku na srdce: nezakládáme si na tom trochu víc?

Nemyslíme si, že jsme lepšími křesťany, patříme k lepšímu sboru a jsme lepší než jiní?

Pokud ano, pak se to Pánu určitě nelíbí! Pocit nějaké nadřazenosti není na místě. Před Bohem neznamená vůbec nic, jestli patříme k takovému nebo jinému sboru. Před Bohem se nepočítá minulost, ale přítomnost. Patříš Kristu celým srdcem? Miluješ Pána z celého srdce?

c) Příjemné chování

Dalším projevem soběstřednosti sboru je to, že lidé v něm usilují o příjemnou atmosféru. Je to pochopitelné! Chceme se v něm cítit dobře. Potřebujeme zázemí a bezpečí známého prostředí. Usilujeme o dobré vztahy a někdy je to na úkor „kvality“, opravdovosti a upřímnosti. Aby se to dobré ovzduší nepokazilo, přistoupíme na „společnou hru“. Sami sebe ukazujeme jen z té lepší stránky, pokud možno nemluvíme o svých zápasech, bolestech a selháních. Tím ovšem „nutíme“ také ostatní k tomu, aby se přetvařovali. Také od kazatele se v takovém sboru čeká, že tu „hru“ nepokazí, že nebude strkat nos do nepříjemných věcí. Takové „příjemné“ ovzduší za každou cenu, za cenu pravdy, upřímnosti není Božím darem. Potřebujeme uzdravující a zachraňující vliv Božího jednání, které ukazuje na hřích, vede k pokání a přináší Boží odpuštění, pokoj a naději. V takovém prostředí duchovně rosteme

d) Chybné zaměření

Co je hlavním motorem našeho křesťanského a sborového života? Protože nemáme před očima „velké poslání“ jako úkol č. 1, nemyslíme na službu lidem jako na hlavní prioritu sborového života. Jsme zaměřeni víc na sebe. Náš klid, klid bohoslužeb, pohoda nedělního společenství, naše zvyklosti a tradice jsou pravděpodobně důležitější, než to, aby se Boží Duch, Boží slovo dotýkalo lidí a měnilo jejich životy. Hlavně aby se nic neměnilo! Hlavně abychom měli svůj klídek! Pokud tak křesťané uvažují, je to deformace, která se Bohu nelíbí a kterou potřebuje změnit. Nejvyšší autoritou není sbor, ale náš Bůh a Pán.

Jemu patří čest a sláva a Jeho vůle a Jeho plán je normou našeho života, sboru, bohoslužby

4. Kde začneme? Co budeme dělat?

Nepřipomíná vám to v něčem náš sbor? Potřebujeme se nejdříve poznat v zrcadle evangelia a zjistit, že obraz našeho sboru se odchyluje od normy Písma. Jsme soustředěni na sebe. Naše potřeby, nároky a požadavky jsou pro nás důležitější než Kristův příkaz „*jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky*“. Je třeba to poctivě přiznat a pak přijmout biblický obraz Kristovy církve za svůj a podřídit tomu život, práci a službu. Stojíme na začátku velikonočního týdne. Jako nejlepší příklad pro sebe máme před očima Pána Ježíše Krista. On nemyslel na sebe, ale cele se soustředil na záchranu lidí. Tomuto cíli a Boží svaté vůli podřídil všechno. Obětoval svůj život a zemřel za naše hříchy. Vstal z mrtvých a svým Duchem povolal k životu svou církev. My jsme součástí Božího díla. Potřebujeme se ovšem podle Kristova příkladu odvrátit od sebe a dát nově k dispozici Bohu. Povede se to? Budeme zde k Boží cti a chvále a ku pomoci lidem? Pán Ježíš čeká na naši odpověď. (30.3.2007 – B. Kaleta)